

JOSEP PENADÉS
DELIRI

PREMI DE
LITERATURA ERÒTICA
LA VALL D'ALBAIDA

L'ESPOSA: LA CONSTATACIÓ

Tot i que no era gens fàcil d'entendre el que deia, perquè parlava amb la boca plena, em semblà escoltar que tenia una polla preciosa, o saborosa, o totes dues coses seguides, ben empalmades, com els fotogrames de la pel·li porno que veia reflectida en l'espillet que hi havia penjat a la porta del vàter, el protagonista mascle més ben dotat de la qual era jo mateix, amb els pantalons i els calçotets abaixats fins als turmells i amb una cara d'idiota fogós que en una situació menys apressant i compromesa m'hauria fet esclafir a riure.

No era gens fàcil d'entendre el que deia perquè m'ho amollà mentre me la mamava amb l'esbojarrament d'una criatura familiar, i jo, aleshores, levitava a tocar del sostre del minúscul lavabo d'aquell antre fosc de la perifèria de València. Caram!, era la primera vegada que una figaflor es dignava a fer-me una fel·lació i la vídua cara-rodona i bocaampla s'aferrava a la feina, és a dir, a la meua polla preciosa, saborosa o preciosa-saborosa, amb una dedicació tan zelosa i tan abnegada que em féu passar pel cap que semblava una bona beata, que, havent perdut el cònjuge, ha decidit consagrar la vida a mamar vergues amb desesper, tot esperant que d'un dia a l'altre es produísca el miracle i d'algun meat urinari rage un doll d'aigua beneita com el braç que la beatifique o, fins i tot, la santifique.

Mentre me la xuclava i me la llepava, aplicant-hi els llavis i la llengua amb una destresa natural i alhora evidentment experta, la qual cosa contradeia el secret que m'havia confessat tan sols uns pocs minuts abans de posar-se a la feina, la meua pensa era un vell comboi de mercaderies trontollós, sense combustible i sense fre,

davallant un rost pendent, al final del qual s'albirava el descarriament. El meu estat d'ànim, doncs, no em permetia desxifrar fàcilment les paraules inintel·ligibles que la bruna cinquantina perbocava mig ofegada; fonemes que no podien ser articulats en condicions, perquè parlava amb més de dos terços de la meua enorme verga dins la seua espaiosa boca, i la meua enorme verga, aleshores, estava més trempada, candent i dura que un colossal consolador d'acer acabat de traure del seu motlle.

A més a més, la meua obnubilació era resultat de dos estats diferents però additius: principalment, de la ingovernable excitació sexual, que ja arribava al seu punt culminant, ja que pressentia que la meua inflamada poncella estava a punt d'esclatar com una boca de reg arrancada de soca-rel per un automobilista curt de vista, tot negant-li l'àmplia cavitat bucal d'una lleterada dolça i espessa, que, naturalment, no tenia res a veure amb el contingut de l'aiguabeneitera; i, secundàriament, de l'estat d'embriaguesa, perquè tots dos havíem begut més del compte abans de tancar-nos en el minúscul vàter amb intencions masturbatòries o, per millor dir-ho, aspiratòries, ja que havíem acordat la fel·lació entre copa i copa i la seua bocota semblava una bomba de succió de gran potència. Tanmateix, malgrat que tots dos anàvem una mica embriacs, l'alcohol, a mi, no m'impossibilità la trempera, més aviat al contrari, me la féu més duradora, i a ella, tampoc no li féu gens de nosa per a introduir-se-la gairebé tota a la boca, xuclar-la goludament i alhora dir-ne meravelles, amb un entusiasme força encomanadís.

Què dimonis feia jo un divendres a mitjanit tancat en un petit lavabo que podia a pixum, a gairebé un centenar de quilòmetres de ma casa, dempeus, amb el cul a l'aire i les vergonyes ben inflamades i encovades, amb un barret de feltre color os amb banda negra ben cenyit al cap, mirant en un espillet, que algú havia penjat misteriosament a la banda de dins de la porta, com una dona bruna caraplena i barraampla, que havia restat vídua a trenta i pocs anys i que ja devia haver tomat la cinquantena, agenollada davant meu,

com si pregara pel seu difunt marit, mort honrosament en acte de servei, s'engolia la meua llarga, gruixuda i encarcerada verga, se la desengorjava i se la tornava a engolir, una vegada rere l'altra, sense agafar-se ni un moment de respir i sense parar de dir lloances d'allò que endrapava com un lladre? Venjar el meu honor, punyeta! Pagar-li amb la mateixa moneda però amb escreix. Venjar-me de les banyes que m'havia posat la dona aquell mateix matí i, segurament, molts altres matins que jo no hi era. I, a més a més, per mortificar-me més cruelment, aquell tros de deshonorada m'enganyava en ma casa i en el meu propi llit. A les deu del matí. Quina bagassa més matinera, em cague en l'ou!

Com podia tenir ganes de follar tan de matí, ella, que, suposadament, era molt dormilega? Els caps de setmana i els dies festius mai no es llevava abans de migdia. Quina bagassa més matinera i més mentidera! Els matins que hi era jo feia la bella dorment del bosc per no veure'm la trempera matutina i les guspises dels meus ulls suplicadors, que li demanaven un miqueta de sexe, tot i que fóra a corre-cuita i sense penetració. Tan sols que un cap de setmana sí un cap de setmana no m'haguera deixat refregar la meua llarga i gruixuda cigala empedreïda per la meravellosa gorja del seu mamellam o per la rasa del seu cul imponent ja m'hauria donat per ben satisfet, tot i interrompre'm la fregadissa abans d'escórrer-me en algun dels seus esmunyedissos congostos. Amb el seu amant, en canvi, la mala pècora sí que follava ben desperta i ben eixerida a les deu del matí, o a les nou, o més probablement abans de les huit, ja que jo me n'anava a la feina a tres quarts de huit.

Segurament, quan jo hi vaig arribar aquell malastruc matí, ja devia fer una hora llarga que follaven com uns possessos. Criminals! Gràcies a Déu no em vaig atrevir a entrar al dormitori conjugal, l'escenari del crim, i enxampar-los *in fraganti*: en conill i copulant com a conills. Del vestibul estant, tremolant de cap a peus de la malícia que m'hi feia, vaig escoltar les rialles festives de la parella fornicària, l'aclaridor i escandalós grinyol de les molles del somier,

el putó nyic-nyic que se'm clavà al cervell, la veu baronívola d'ell, que vaig reconèixer a l'instant, i la d'ella, que l'animava amb fervorosos víctors i estrepitosos aplaudiments. Què dimonis li devia fer, el malparit, perquè cridara com una nimfòmana amb una parella d'enormes vergues africanes endinsades pregonament en tots dos conductes alhora? Quin follador més impressionant, em cague en tot! Escoltant-la xisclar com una porca, em vingué un rampell d'enveja que em féu bullir la sang.

Vaig fer bé d'anar-me'n cames ajudeu-me. Si hi haguera entrat i els haguera sorpresos en flagrant delictes, a sang calenta, i m'esgarrife tan sols de pensar-ho, hauria fet una animalada molt gran. Vaig tornar a la immobiliària fent cara de desenterrat, amb el cor esmicolat en mil trossos, la cua pansida entre les potes, l'autoestima molts metres sota terra i, a més a més, amb les mans buides, sense els documents que hi havia anat a buscar. A la babalà, li vaig dir a Jaume, l'amo de la immobiliària, que em trobava molt malament, que havia agafat alguna mena de virus gastrointestinal galopant i que me'n tornava a casa a covar la infecció i a evacuar les matèries excrementícies i patològiques en la tassa del meu vàter, que dilluns de bon matí, guarit de la malaltia i recuperades les forces, li duria els documents preparats perquè els compradors del pis els signaren.

L'esblanqueïment del meu rostre palesava que estava fet una merda; la manca de color del seu, en canvi, palesava que les meues paraules aclaridores l'havien esporuguit molt i, de retruc, l'havien fet esblairar-se. Reculant mitja dotzena de passes, de por que li encomanara la infecció, em digué que me n'anara com si em perseguira el diable, que no se m'ocorreguera tocar cap objecte de l'oficina amb les mans nues i que deixara la porta oberta de bat a bat, perquè es ventilara el local. Mai no m'haguera imaginat que Jaume, tan aguerrit en la compravenda de béns immobles, fóra tan aprensiu.

No em vaig atrevir a pujar de nou al pis, és clar. Em vaig amagar rere una cantonada des d'on podia guaitar la porta de la meua

finca sense córrer el risc de ser descobert. Més tard o més d'hora havien de parar de follar i tocar el dos; almenys ell, que també era pare de família i havia de treballar un mínim de huit hores al dia per guanyar-se el pa. Rabiüt, vaig mirar l'hora en la pantalleta del mòbil. Tan sols havia transcorregut poc més de mitja hora des que els havia descoberts rebolicant-se en la disbauxa. No era gaire temps, és cert, però quan jo hi vaig arribar ja estaven en plena efervescència, si fa no fa a la vora del puto clímax de l'excitació sexual. Era impossible que estigueren follant tant de temps sense ultrapassar el zenit sexual. Ambdós ja devien haver culminat feia una bona estona. Què hòsties eren? Una parella de culminícoles atacats de sexofília. Ja devien haver satisfet plenament l'apetit sexual feia mil hores. Havien tingut temps de sobres per a escórrer-se un munt de vegades. Malparits!

Què dimonis estaven fent ara? Fent-se carantoines i alhora rient-se de mi, de les meues ignominioses banyes? Quantes vegades s'havien acoblat? Quantes punyalades al cor m'havien donat? Per què trigaven tant a eixir de la finca? Devien participar en una marató de sexe? Què hòsties volien fer: batre el rècord de follar sense parar? Inscriure els seus noms en el rècord Guinness? Amb mi, la meua dona mai no aguantava més de dos o tres minuts oberta de cames: s'escorria en un dir Jesús. Tan bon punt canviava de marxa, li venia l'orgasme i tancava les cames. Habitualment, m'havia de buidar fora del seu acollidor recer, tot esquitxant-li d'esperma el ventre o la natgera, si fa no fa com si practicàrem la marxa enrere, acció d'evitar la fecundació i, doncs, l'embaràs, igual d'ineficax que d'inecessària, ja que feia una bona pila d'anys que els metges l'havien esterilitzada a consciència. Jo, tot cofoi, pensava que la prematuritat dels seus orgasmes era resultat de la meua impressionant manya copulatòria i, sobretot, de les sensacionals dimensions del meu membre viril, que gairebé ultrapassaven la llum del seu conducte vaginal. I ca!, amb mi, la mala pècora devia fingir els orgasmes prematurs per acabar al més aviat possible,

perquè el qui realment la feia gaudir i xisclar com una porca era el seu amant, el putò fornicador emmascarat. De bell nou, l'enveja m'enverinà la sang.

Esperava veure'ls eixir plegats, de bracet o abraonats, extenuats però satisfets, caraalegres, irradiant felicitat, tot mostrant al món el putò banyam amb què m'havien ornamentat el cap. La infidel nimfomana cridaire amb un somriure murri als llavis i el fornicador emmascarat, a qui jo, desgraciadament, havia reconegut gràcies a la veu, amb un ample somriure cofoi partint-li la cara, la qual jo també li havia de partir d'un dia a l'altre. Força torbat, vaig fer temps martiritzant-me mentalment, tot intentant imaginar-me l'ampli ventall de positures sexuals que devien haver emprat i que jo, o bé no les devia conèixer, o bé no les havia emprades mai, ja que mai no l'havia feta bramular d'aquella manera tan atroç, tan esborronadora, tan insuportable per a mi, el gran cornut.

La que més sofriment em produïa de totes les que la meua ment era capaç d'imaginar era ella de quatre grapes i ell fotent-se-la pel cul. M'hi provocava un dolor moral i alhora físic insofrible, gairebé com si el malparit m'estiguera sodomitzant a mi, sense vaselina i sense fre. Podia suportar que la penetrara per davant, per on toca, d'una manera neta, sense tocar vores, gairebé asèptica, però tan sols de pensar que li la podia haver clavada al cul o a la boca, em feia venir angúnia i unes ganes boges de tallar-li la llefiscosa verga amb unes tisoires de podar o d'aixafar-li el bavallós i inflammat gland amb unes tenalles força grosses.

Que trist!, vaig exclamar en veu molt baixa, en adonar-me d'allò que estava pensant. Que ridículs podem arribar a ser els humans davant d'una situació que ens desborda, d'un esdeveniment ignominiós que mai no pensàvem que hauríem d'encarar. Que patètica és l'ànima humana!, vaig exclamar mentalment. Malgrat el dolor que em produïa imaginar-me'ls follant, podia suportar que la penetrara per la porta principal, que li endinsara la seua fastigosa verga en la vagina fins a l'arrel, perquè jo ja ho havia fet un sens nombre

de vegades, perquè jo ja havia profanat aquest humit santuari; en canvi, que la penetrara per la porta falsa o que ella li la mamara em produïa un patiment insuportable, simplement perquè amb mi ella no ho havia fet mai, perquè aquests dos orificis eren verges, perquè jo encara no els havia tastats amb la meua gruixuda titola.

Aleshores, de colp i volta, em caigué l'ànima als peus. Vaig sentir una gran pena, un pregon aclaparament per mi, conseqüència de les barbaritats que estava pensant. A més de cornut, sóc un puto masclista, un misogin en potència i una escòria humana, em vaig titllar mentalment. M'ho tenia merescut, doncs. Malgrat tot, malgrat pensar que era un puto masclista, que, al cap i a la fi, no era culpa meua, sinó de la societat i la cultura en què vivia, l'home enganyat era jo. La que m'havia fet el salt era ella, em cague en tot! La que m'havia ornamentat la testa amb unes enormes banyes de boc era ella. Jo, innocentment, li havia estat lleial tota la vida.

Ara em tocà a mi, em vaig dir, tot rabiós. El cos em demanava guerra. Jo també l'anava a enganyar, però no amb una, dues o tres amants, sinó amb tot el femellam que se'm posara al davant, tot passant per alt tant l'índex de massa corporal com la bellesa o la lletgesa de la candidata, com si patira de sexofília en grau extrem, esbojarradament, fins a perdre tots els fluids corporals per l'orifici del gland i quedar-me tan sec com un abadejo salat.

Poc després d'haver decidit passar-me tot el cap de setmana follant com un gos fogós, eixí ella tota sola de la finca. On diantres era el seu amant? L'amagava en algun racó de casa que jo desconeixia i el treia quan jo no hi era, com si fóra una mena de ninot inflable? Havia perdut els sentits mentre s'escorria per enèsima vegada i ella, insaciable, anava a més córrer a la farmàcia de la cantonada a comprar algun beuratge revivificant per retornar-lo i continuar follant?

Ja ho tens bé, desgraciat, em vaig dir, tan sols et vénen al cap idees desraonades. Vaig intentar asserenar-me comptant mentalment fins a deu de vint-i-cinc centèsimes en vint-i-cinc centèsimes.

mes. Sumar decimals sempre m'ha relaxat molt. Les matemàtiques sempre han estat la meua debilitat. A poc a poc, vaig dissipar els cumulonimbres que m'entenebrien la ment i vaig anar recuperant el seny. La traïdora rata devia haver-se fet escàpol mentre jo era a la immobiliària o mentre feia o desfeia el camí, vaig pensar.

Tan bon punt desaparegué la meua infidel esposa carrer avall, saltironejant com una innocent criatura, malgrat ser la promiscuïtat personificada, vaig pujar corrents al pis, perquè l'ascensor, com sempre que tenia molta pressa, s'havia espatllat. Vaig entrar a casa panteixant, vaig agafar una motxilla petita, hi vaig entaforar dues mudes noves de trinca, el meu desodorant de rodets, el meu raspallet de dents i un tub de pasta dentífrica, que era d'ús comú però que em vaig endur igualment, i vaig baixar, gairebé a rodolons, al garatge. Dins del cotxe, respirant fatigosament a causa de la cursa, vaig arrancar un full d'una llibreteta, que sempre duc en la guanterera, i vaig escriure una nota telegràfica: «Me'n vaig tot el cap de setmana. Ocupat dels xiquets. Dilluns, tornaré. Supose». Vaig ratllar la darrera paraula: no la volia preocupar més del compte.

Aleshores, en adonar-me del que havia fet i, sobretot, de per què ho havia fet, em passà pel cap que era igual de masclista recalcitrant que de pàmfil recalcitrant. Et cal un temps de rodatge, soci, em vaig dir, per encoratjar-me. Primerament, havia d'assimilar el meu nou estat, el de masclista follador compulsiu a l'encaç de la nimfòmana de torn; i després, havia de practicar. Ningú naix sabent-ho fer tot, collons!, vaig cridar a plens pulmons. Vaig eixir del cotxe, vaig anar a la nostra bústia i hi vaig llançar la nota i el mòbil. No volia que em poguera localitzar de cap manera.

Uns minuts després, més encalmat i amb un entusiasme que feia anys i panys que no sentia, enfilava la carretera, en direcció a València, la capital del Túria, el paradís del llibertinatge.

LA JOVE CAMBRERA: LA LIBIDO

Vaig trigar una hora llarga a recórrer el centenar de quilòmetres que separa la meua llar, corrompuda pel fornicador emmascarat, de la capital del Túria, que anava a corrompre jo, tot seduïnt un sens nombre de fembres. Malgrat fer el trajecte per autovia, no vaig passar de cent quilòmetres per hora en cap tram del recorregut, tot fent eixir de polleguera els camioners murcians, que són els més impacients i temeraris, segons la meua experiència en carretera.

No solc córrer amb el cotxe, perquè mai no m'he sentit atret pels vehicles de motor i perquè sóc un estalviador de recursos naturals i acostume a controlar el consum del meu Peugeot 307 SW HDI, que és l'única marca i model de turisme que sóc capaç de pronunciar de memòria i sense titubejos. Tot i així, aquell dia malastruc, vaig anar a una marxa molt més lenta que de costum. Conduïa tot consirós, sense prestar atenció al trànsit ni als aparells de control del meu Peugeot a gasoil, perquè l'entusiasme amb què havia abandonat el poble, malauradament, no em durà gaire. M'hi desaparegué al cap de pocs minuts d'incorporar-me a l'autovia, perquè no podia traure'm del magí la desgràcia que m'havia caigut a sobre, tot i saber que estava per caure.

Des de feia temps, sobretot durant el darrer any i mig, presentia que la meua dona em trairia d'un dia a l'altre, tot i que m'esforçava a no creure-m'ho. Sóc tan innocent que encara tenia moltes esperances de retenir-la; més ben dit, m'alimentava conscientment de vanes esperances, perquè quelcom em deïa que la perdria més tard o més d'hora. Tot i així, malgrat preveure cada dia que la deixava tota sola al llit per anar-me'n a la feina que em

faria el salt, la seua infidelitat fou un colp mortal per a mi, quan, finalment, ho vaig poder constatar aquell divendres negre.

Caram!, no és el mateix tenir la impressió que la teua dona et posarà les banyes que, de colp i volta, sentir el feixuc pes del colossal banyam al cap. La meua miserable vida masclista, com a conseqüència del vexant ornament, havia esdevingut molt més miserable i molt més masclista. Em sentia una escòria humana i alhora sentia un menyspreu més gran contra totes les dones. No n'hi ha cap que no siga ordinària, egoista, desvergonyida i promíscua, em deia, mentre conduïa; tan sols pensen en elles, a satisfer els seus apetits naturals: anar a les rebaixes amb la colla d'amigues i atapeir l'armari rober de draps que mai no s'arribaran a posar, fer-se fer la permanent o fer-se allisar els cabells alhora que maten el temps amb converses d'una banalitat insuportable, exhibir-se provocativament davant de tots els mascles que es troben pel carrer i, les més estultes i llibertines, entre les quals, malauradament per a mi, es trobava la meua dona, lliurar-se al primer idiota que els regale l'oïda. El viratge bruscat que les circumstàncies m'havien fet fer m'havia deixat extenuat i marejat, però, sobretot, em feia anar més perdut que un abellot sense reina.

La nostra relació anava refredant-se a marxes forçades, sobretot durant el darrer descoratjador any i mig. Ella no parava mai per casa. Sempre estava aqueferada, però les feines que l'absorbien no eren domèstiques, li venien del carrer: reunions mensuals de socis i sòcies del munt d'associacions culturals i mediambientals a què pertanyia (que n'eren tantes que se li hi amuntegaven i totes les setmanes en tenia com a mínim tres, de reunions, el mateix dia), dinarets i soparets amb la colla d'amigues o amb la colla de gent de la seua quinta (homes inclosos, és clar), classes de ball (de ball agafat, és clar, amb un amic que passava per marieta i la toquerejava per dalt i per baix com allò que realment era: un polp llefiscós), sessions de ioga (tot adoptant positures contranaturals, morbosament indecoroses), assistència a conferències o a xarrades

que versaven sobre temes de qualsevol índole, fins i tot (o sobretot) esotèrics, passejades amunt i avall per la ruta del colesterol i per les muntanyes que envolten la nostra vall blanca ben lleugera de roba... A casa, s'ofegava, em repetia un dia sí l'altre també, tot escenificant l'ofegament estrenyent-se la gola amb les dues mans, per si de cas jo era tan beneït que no la podia entendre.

És clar que l'entenia, em cague en l'olla! Si ho duia escrit a la cara, aquella tros de deshonrada, amb lletra majúscula i amb color cridaner: estava farta de mi i desitjava desfer-se'n, perdre'm de vista d'una vegada, que la deixara en pau per poder fer el que li donara la gana. Endreçar la casa i tenir cura dels xiquets, que ja havien arribat a l'edat de la poca-solta, la deprimia, em deïa, tot entenebrint el rostre i entelant-se-li els ulls, perquè m'adonara de la tristesa patològica que la podia deixar prostrada a perpetuïtat. Ella era una dona a l'equador de la vida i necessitava veure món, ampliar la seua esfera de coneguts, que ja devia tenir un diàmetre d'un parell de milions d'anys llum, no parar un moment quieta, viure la vida, collons!, que passa tan de pressa que ni t'adones que et fas vella i tota esguerrada, amb les funcions orgàniques fora de control, em deïa, amb veu esquinçada i rogallosa i amb els ulls negats de llàgrimes.

Jo no li contestava paraula, perquè l'emoció m'ennuegava. Més tard o més d'hora tot passarà, no hi ha res que dure per sempre, m'enganyava a mi mateix. La pobreta tan sols està patint una crisi passatgera, em deïa jo, per alleugerir-me una mica la pena, la maleïda crisi dels quaranta anys, que jo, no sé ben bé per què, encara no he passat; segurament, perquè ajorne tot allò que no està relacionat amb la meua feina, perquè tan sols pense a guanyar un bon sou per poder pagar les mensualitats de la hipoteca, que acabaré de liquidar als setanta anys, si fa no fa quan em jubile sent més de l'altre món que d'aquest, físicament fet una merda seca, ben afollat, i psíquicament fet una bonyiga florida, ben desballestat, amb una esquizofrènia de manual.

Jo, com sempre, m'alimentava de vanes esperances, tot dient-me que el que li passava era la cosa més normal del món, que quan un hom arriba a la meitat del seu trajecte vital necessita aturar-se i reflexionar sobre el que ha fet i, sobretot, sobre el que no ha fet però li haguera agradat molt d'haver fet. Em deia que quan un hom ultrapassa l'equador de la vida necessita respirar a plens pulmons, perquè l'angoixa t'ofega, i aleshores, l'afany de viure la vida t'assedega i et fa venir unes ganes boges de beure-te-la tota d'un glop. M'aquietava el fet de pensar que més tard o més d'hora les aigües tornarien a mare, que la seua ànsia de beure's la vida aniria apaivagant-se-li a poc a poc, que després de la tempestat sempre ve la calma, que tornaria a la llar i es llançaria als meus braços plorant a llàgrima viva, tot dient-me, entre sanglot i sanglot, que jo era el millor home del món, que quina sort havia tingut de casar-se amb mi, que com havia estat capaç de malbaratar tant de temps sense estar amb mi, sense follar amb mi tots els dies i a totes hores, de dia i de nit, els dies feiners i els dies festius, que jo l'omplia tant (en totes les accepcions que té el verb) que la sadollava amb escreix i que no necessitava ningú més per ser completament feliç.

La meua ingenuïtat no tenia límits. Les aigües mai no anaven a retornar al seu curs, perquè el riu s'havia desbordat i les seues aigües havien esdevingut salvatges i corrien abrivades negant-ho tot. Se li havien desbordat les passions i havia esdevingut una egua desbocada i desfogada, enardida per un apetit sexual que no havia conegut fins aleshores i que, malauradament, no satisfieia amb mi. Adonar-me de tot això, mentre conduïa com un autòmat en direcció a València, m'enfonsà. M'havia tocat el viu. Però m'havia de refer, collons! Jo també era un pobre i desventurat home madur que havia ultrapassat l'equador de la vida. Per això me n'anava a la capital de la luxúria, em cague en tot! Per follar com un ase fogós que enuma el zel de la somera, esbojarradament i a mans plenes, amb una predisposició vers el sexe força morbosa.

Em deia que cada osca que marcara en la culata de la meua pistola de calibre gruixut em faria apujar molts graus l'autoestima, que amb cada revenja m'acreixeria la virilitat, que tornaria a ser el mascle alfa i que ella, en adonar-se'n, cauria prostrada als meus peus, tot suplicant-me que tornara amb ella i la perdonara del dany que m'havia causat. Jo, aleshores, era moltes coses alhora: un masclista recalitrant, un misogin en potència, un pàmfil de campionat, un ingenu i un incaut, un ecologista pocatraça i, per rematar-ho, un somiatruites.

Vaig arribar a València a l'hora de dinar. M'ho avisava l'estómac, que sempre m'escridassa quan és l'hora de fer els àpats reglamentaris. Aquell migdia, però, el dolor que sentia a l'epigastri era força punyent. Era una fam dolorosa, si fa no fa com la que deuen patir els pobres de solemnitat que regiren els contenidors d'escombraries buscant les sobralles d'una societat injusta i, afortunadament per a ells, malbaratadora.

Des que vaig ser conscient que no hi ha roses sense espines, en endinsar-me en l'adolescència i patir el primer desengany amorós, els disgustos sempre m'han provocat un desig molt intens de menjar i aquell matí ominós tan sols m'havia pres un café amb llet descremada si fa no fa a les set, si fa no fa uns tres quarts abans d'anar-me'n a la immobiliària, si fa no fa uns quaranta-cinc minuts abans que el fornicador emmascarat em vera eixir tot confiat de la finca i es llançara corrents escales amunt per fotre amb la meua dona, per aparéixer-se-li vestit únicament amb l'antifaç negre, que ell pensava que li servia per a mantenir l'anonimat, la voladissa capa negra, que li ofería un aspecte d'actor de comèdia de capa i espasa, i el minúscul tanga tigrat, que li sostenia l'ouera i la penjarella i alhora li mudava l'aspecte, de comediant a domador de lleons.

Els disgustos m'han fet engreixar més del compte durant el darrer any i mig, perquè la meua dona m'ha fet empalmar un disgust amb un altre. Les incursions a la nevera han estat contínues, sobretot durant els darrers llargs i depriments díhuit mesos.